

[Westermann.]

de Mennesker komme i Betragtning, som sætter Livet eller Førligheden til under Arbejdet for at sikre Søfarten i danske Farvande, det vil sige de mange Mennesker, som opsøger Minerne, desarmerer og bortsprænger dem. Alle dette høje Tings Medlemmer ved, at under dette Arbejde satte et meget stort Antal af Marinens Personale Livet til under Verdenskrigen.

Der er yderligere i Forhold til Verdenskrigen sket den væsentlige Ændring, at der nu til dette Arbejde anvendes et betydeligt Antal faste menige og et betydeligt Antal yngre Befalingsmænd og Reservebefalingsmænd, hvis Lønninger ligger saa lavt, at deres efterladte ikke tilnærmelsesvis vil kunne faa den Pension, som en Sømands efterladte faar. Derfor vil jeg gerne lægge et Ord ind for, at man i Udvalget overvejer ogsaa at tage saadanne af Marinens Personale, som under disse Vilkaar arbejder for at sikre og opretholde Søfarten i danske Farvande, med ind under denne Lov.

Jeg kan, som sagt, paa mit Partis Vegne tilsige en venlig Indstilling over for Lovforslaget og Villighed til at medvirke til dets hurtige Gennemførelse, men som allerede nævnt mener ogsaa jeg, at en kort Udvalgsbehandling vil være meget ønskelig.

Kristian Nygaard: Da Venstres Finanslovordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, ved Finanslovsforslagets første Behandling rejste Spørgsmaalet om en Hædersgave til danske Sømænds efterladte i saadanne Tilfælde, hvor Sømanden mistede Livet som Følge af sin Gerning paa Havet under Krigen, forstod jeg ham saaledes, at han gennem sine Udtalelser vilde henvende Regeringens og Rigsdagens Opmærksomhed paa, at Tiden nu var inde til ligesom under Verdenskrigen fra 1914 til 1918 at yde en Paaskønnelse, denne Gang i Form af en Hædersgave, til de forulykkede Søfolks efterladte. Der vil næppe være Uenighed om, at den Fare, der er forbundet med Sømændenes Virksomhed, er lige saa stor under denne Krig, som den var under Verdenskrigen — mange vil mene, at den er betydeligt større. Hvis det altsaa er Faremomentet, der skal være det afgørende for, om en saadan Hædersgave skal gives, er der ingen Tvivl. Hvis man derimod ser lønmæssigt paa Spørgsmaalet, maa man sige, at Sømændene, saaledes som det ogsaa er oplyst her i Dag, er betydeligt bedre stillede denne Gang, end de var under Verdenskrigen, og det samme gælder i forsikringsmæssig Henseende.

Endelig kan Spørgsmaalet ses ud fra den Opfattelse, at det Arbejde, vore Sømænd udfører i disse farefulde Tider, ganske bortset fra alle andre Forhold er af saa stor Værdi for hele Samfundet, at der bør ydes en Hædersgave til de nære paarørende, hvis Ulykken indtræffer. Jeg gaar ud fra, at det er ud fra denne Opfattelse, Forslaget er fremsat, og den kan vi fra Det radikale Venstres Side give Tilslutning til.

Om denne Hædersgave skal ydes under den her foreslaede Form, eller om man under en eventuel Udvalgsbehandling kan naa frem til en anden Form, der alle Forhold taget i Betragtning giver en bedre Løsning af Spørgsmaalet, vil Tiden vise. Efter at have hørt den højtærede Handelsminister og Ordførernes Udtalelser her i Dag er vi blevet klar over, at der er adskillige Forhold at tage Hensyn til, men ud fra den Opfattelse, at vore Sømænds og Fiskeres Arbejde i disse Tider udføres under farefulde Forhold, vil vi gerne gaa med til en endog meget velvillig Udvalgsbehandling, og vi haaber paa et godt Resultat, der kan blive til Gavn baade for Sømænds og Fiskeres efterladte.

Hartel: Jeg vil gerne udtale min Paaskønnelse af det Initiativ, som det ærede Medlem Hr. Brorsen og hans Gruppe har taget ved at rejse denne Sag. Jeg fastslaar med Tilfredshed, at det af Forslagstillernes Ordførers Udtalelser her i Dag fremgaar, at det ikke er Tanken, at der skal være nogen Graduering efter Indtægt og Formue, og at eventuelle andre Ydelser heller ikke skaa have nogen Indflydelse paa den Hædersgave, der her er Tale om. Krigen har allerede krævet mange Liv, og vi maa desværre være indstillede paa, at den vil kræve endnu flere. Det kan ikke nægtes, at de danske Sømænd, der i disse Tider besejler Krigszonerne, ikke alene gør deres Pligt, men i Virkeligheden gør deres Fædreland store Tjenester. Den for Nationen livsvigtige Samhandel med os venligtsindede Stater holdes ved deres Arbejde i Gang, og det er naturligt, at Nationen under en eller anden Form yder sin Paaskønnelse af denne opofrende Indsats. Jeg synes, at det her foreliggende Forslag giver Mulighed for en Løsning i saa Henseende, og ud fra det Synspunkt kan vi tiltræde det. Om den valgte Form kan der vel diskuteres, men naar der, som det synes at fremgaa af alle Ordførernes Udtalelser og af Ministerens velvillige Holdning, er Vilje til at naa et Resultat, maa der ogsaa kunne findes en Vej frem. Jeg er glad for til Slut at kunne sige, at